

Fer-me Fora de l'Equació

Anthony Whitehouse

Emprem les nostres facultats de pensament i de consciència per avaluar el nostre món i interactuar-hi. Al bell mig de tot plegat hi ha la idea del “jo” o d'una personalitat humana, d'allò que afaïçona el nostre sentit d'identitat humana o ego. Ens deixem definir i ens definim a nosaltres mateixos per aquest sentit del jo. L'autor d'aquest article és segons aquesta definició, un home de nacionalitat anglesa-suïssa, nascut després de la segona guerra mundial, que pesa 88 kilos i mesura un metre vuitant-vuit centímetres. **Aquest “jo” és una construcció de la meva existència humana**, i gran part del meu pensament és aparentment dictat pel meu sentit d'identitat o definició humana. Aparentment tinc un ego que d'alguna manera actua empès per les circumstàncies humanes i materials. Malauradament inherent a aquest ego i al cos humà corresponent hi ha de bracet febleses, defectes genètics i maneres de fer particulars que no són sempre una benedicció. Aquest resum encapsula l'individu humà. Ens hem definit i ens hem fornit un context d'acció.

Si ets un pensador racional t'adonaràs que hi ha molta impredictibilitat i atzar al procés de concepció i sadollament humà. Per exemple, jo tenia un germà que fou pujat exactament com jo, a la mateixa llar, amb els mateixos pares, rebé la mateixa educació fins als disset anys, i tanmateix acabà traspasant abans d'hora per culpa de malalties lligades amb l'alcoholisme. Sembla que hi hagi una variable inquantificable a la vida de la gent que en canvia la direcció i els influeix per bé o per mal, i a voltes els arrossega vers la via de la destrucció. Però també hi ha molta comèdia en aquesta paradoxa humana. Graham Green, l'escriptor anglès i catòlic declarat quedà astorat que la seva casa de Londres fos destruïda per les bombes alemanyes, però que ell no es morís perquè decidí anar a passar la nit a casa de la seva amistançada. Si hi hagués un Déu moral hom podria suposar que la bomba hauria destruït la casa de l'amant i no la seva. L'experiència ens diu, doncs, que l'existència humana és un afer poc clar i caòtic, i que voler-ne fer una construcció lògica farà fallida miserablement, sobretot si a la barreja hi volem afegir Déu o l'espiritualitat. Tanmateix hi ha hagut exponents de vida molts reeixits que han estat bons de depassar la condició humana i guarir-ne d'altres. JesuCrist, St. Francesc d'Assís, John Wesley i Mary Baker Eddy, per dir-ne uns quants dels més prominents.

Ens hem de preguntar quina metodologia o principis empraren per viure i per guarir. Per mi la seva Ciència o enteniment es fonamentava sobre el precepte que hi ha un Creador perfecte i una creació perfecta que abasta un home perfecte, i **es refiaven** que capir l'existència d'un Déu perfecte autor per força d'una creació perfecta, guaria. Aquest és en si mateix un concepte molt simple i fàcil de dir, però fer-te'l teu fins al punt de capir-lo i estar-ne tan convençut que el guariment s'esdevingui, és tota una altra qüestió.

A la meva experiència i amb penes i treballs m'he adonat que hi ha una gran pedra d'ensopec anomenada “jo” o sentit personal que entrebanca aquest enteniment o concepte perfecte. **L'ego humà és la nosa que no ens deixa copsar aquesta idea perquè no pot pair la perfecció absoluta.** El “jo” passa el seu temps esguardant i fent les coses des del punt de vista humà i no és bo d'enlairar-se més enllà del testimoni dels sentits físics. S'entesta a pensar i actuar des del punt de vista del “jo” o sentit personal. Mentre el meu sentit de l'ésser és humà, mentre el pensament actua des del punt de vista de l'Anthony Whitehouse, no em puc desempallegar mai d'aquest punt de vista. El pensament està encallat al nivell del sentit personal o “jo.” I doncs, **si hem d'assolir cap mena de guariment, de regeneració i domini espiritual, hem de bandejar el punt de vista humà perquè no pot hostatjar el diví.** Jesús, de fet, va dir al capítol dotzè de St Mateu, vers 29, que havíem de *“lligar l'home fort,”* altrament no li podem prendre els béns. *“Com podem entrar a casa d'un home fort i furtar-li els béns si primer no el lliguem?”* El problema amb aquest gran vers és que Jesús no explica tota la implicació del què ens diu.

Ja hem deixat ben clar que la ment humana no és bona d'operar espiritualment. **Si volem, doncs, operar espiritualment hem de canviar la base del pensament, de com generem el pensament.** Jesús ens demana que fem aquest canvi, que lliguem l'home fort o sentit personal per no operar al nivell d'aquest sentit personal. Haig de fer una disgresió arribats a aquest punt per fer-me més entenedor tocant al tema del sentit personal i fer veure que és la pedra d'ensopec bàsica. Quan parlem de sentit personal parlem de tot el procés de pensament basat en la individualitat i la personalitat humana, per exemple amoinar-se per les nostres carreres i de com reeixirem a la vida és realment del tot humà, és ben bé una cabòria del sentit personal. Tot el problema del sentit personal és que és limita als estímuls dels sentits humans, no pot operar més enllà d'aquests constrenyiments, i és doncs essencialment limitat i mortal.

En estudiar la Ciència divina fôu cabdal per mi de llegir la primera edició de *Ciència i Salut* i adonar-me de com n'era de fonamental per la Sra. Eddy tot aquest tema del sentit personal. En aquesta primera edició s'hi fa palès a gairebé cada pàgina i a voltes dos cops per pàgina que **el sentit personal és el mal**. En una frase particular a la pàgina 112 hi descriu exactament la lletjor del problema del sentit personal o “jo,” quan escriu, *“el mesmerisme és una crida directa al sentit personal, en ve i basteix el seu prestigi de la creença. Resta sobre la suposició que la vida és a la matèria.”* Ho repeteixo, ens diu que el mesmerisme ve del sentit personal. En aquesta frase destapa el mal que va de bracet del “jo” o sentit personal en assenyalar que el que anomenem sentit personal o “jo” és, de fet, mesmerisme o un estat mesmèric. **Mentre la ment opera com el “jo” o sentit personal actua des d'una posició mesmeritzada.** La raó és ben clara i directa. La matèria, puix no té sensació no pot ser l'àrbrite del pensament, tanmateix l'existència humana pretèn exactament això, imposant-nos un sentit del cos humà que es fa passar per intel·ligent, però puix la matèria no es pot comunicar ni és intel·ligent, aquest cos ha de ser un estat de pensament mesmèric. Només un estat de pensament mesmeritzat podria imaginar-se que el cos material és intel·ligent i té sensació. L'única manera d'operar o semblar que operi amb una ment dins d'un cos és que el pensament estigui mesmeritzat i s'ho cregui. Fet i fet, aquesta és la lliçó cabdal de la Ciència Cristiana: destapar la creença en un cos sensible. El petit ego humà o sentit personal és fill del mesmerisme. Si mires de pensar i actuar des del punt de vista del “jo,” penses i actues des d'un punt de vista mesmeritzat. **L'enderiament amb el jo o ego humà és essencialment dolent.** És l'home fort que hem de lligar. Hem de veure el mal i el mesmerisme inherent al sentit personal, altrament no podem lligar l'home fort.

És d'aquest erroni sentit de l'home que Isaïes ens n'avisa al capítol catorzè, i en preveu la destrucció. És d'aquest erroni sentit de l'home que en planegem la caiguda. Llegint des del vers 12, hi trobem, *“Com has caigut del cel, oh Llucifer, fill del matí, com has caigut fins a la terra que maleja les nacions, perquè dins del teu cor hi dius, 'ascendiré fins al cel, exaltaré el meu tron per sobre dels estels de Déu, seure sobre la muntanya de la congregació a les ubagues del nord, ascendiré sobre els núvols més alts, seré com l'Altíssim!’, però seràs llençat a l'infern, a l'abís. Els qui et veuen et miraran i diran, aquest és l'home que féu tremolar la terra? que sacsejà regnes? Que del món en féu un desert i en destruí les ciutats? Que no obrí*

la presó per alliberar-ne els presos?” Aquest “jo” que Isaïes esmenta és el sentit personal, el petit “jo” o ego. La qüestió cabdal que planteja la Ciència Cristiana és la de reconèixer el mal inherent al sentit personal i com heure-nos-les-hi. Per heure-nos-les amb l'home fort, primer hem de reconèixer què és. Tret que tastis el sentit personal i t'adonis que és problemàtic no te les hi pots heure. L'altre cosa que hem de reconèixer tocant al sentit personal és que es fa seves les nocions del pecat, de la malaltia i de la mort, mentre que el sentit diví de l'Ésser o Ment divina ni les veu. El limitat sentit de l'ego es creu que hi està sotmés. Per això és una pedra d'ensopec.

Espero que hakis entès que fent el “jo” fora de l'equació, trobaràs Déu o el “Jo sóc” que es declararà a Moisès. Un punt central que cal capir és que mentre el sentit personal operi, el “Jo sóc” no es pot veure, perquè l'un amaga l'altre. Havent exposat el problema, ens hem de preguntar com destruïrem el concepte del “jo” o sentit personal, com ho farem per adonar-nos que la Ment divina és l'única Ment, i on som dins de l'equació? Contestar aquesta pregunta ens ajudarà a heure-nos-les amb el component més cabdal del mal, anomenat magnetisme animal. La Sra. Eddy fôu molt categòrica dient que si hom aprenia a heure-se-les amb el magnetisme animal, hom podia esdevenir un guaridor. El magnetisme animal és bàsicament el modus operandi de les moltes ments i actituds de l'escena humana. Sembla que tothom tingui el seu punt de vista i estigui convençut que la seva manera de pensar és la bona. És el producte d'una pluralitat de ments i parers, d'un convenció en la realitat de les circumstàncies materials. La Sra. Eddy topà amb el magnetisme animal de manera punyent quan mirà de guarir en W.R. Emerson, i no se'n sortí perquè n'Emerson estava convençut que la mort era inevitable i volguda per Déu. Aquest punt de vista és humanista, i doncs afeixugat per l'animalisme del pensament humanista. Em sembla que podríem dir que el magnetisme animal és essencialment aquesta mena de pensament que accepta la matèria com una entitat sensible.

Això dit, esguardem ara l'axioma que ens deixarà escapolar del “jo” o limitacions del sentit personal, l'axioma que en fa de la Ment de Déu la nostra ment i ens fa bons d'heure-nos-les amb el magnetisme animal. La Bíblia ens forneix un seguit de claus d'aquest axioma, que ara citaré, *“Fixa't en l'home perfecte i contempla el just perquè la fi d'aquest home és la pau”* (Salm 37:37) *“Això és l'únic que he entès, que Déu ha fet l'home just, però l'home s'ha buscat moltes complicacions”* (Eclesiastès 7:29) *“Ningú no ha pujat mai al cel tret del qui n'ha davallat, el fill de l'home que és al cel”* (Joan

3:13). Totes aquestes claus ens parlen d'una gran veritat espiritual, que l'home ha estat creat perfecte i roman perfecte. Però **per capir el ple impacte d'aquesta veritat** i com se'ns aplica, **hom ha de discernir que només hi ha un home**. Igual que només hi ha un nombre set, només hi ha un home. És un sol concepte, però no pas una sola manifestació; que això no us confongui. És crític capir que l'home és una idea i concepte únic, igual que el set és un concepte únic. L'axioma és essencialment aquest. Només hi ha un home i en capir que només hi ha un home, que és perfecte i roman perfecte, no t'has d'amoinar més pel “jo” o sentit personal, que no pot abastar aquesta idea, ni cal dir, la perfecció que hi va de bracet. El sentit personal, el punt de vista humà, té un sentit de pluralitat, i abasta totes les aberracions del pecat i de l'error que la pluralitat implica, mentre que el sentit espiritual ens diu que només hi ha un home, el Crist, que és perfecte tant a nivell de concepte com de manifestació. Per destruir el sentit personal hem de discernir que només hi ha un home o Crist, i que no hi ha cap altra mena d'home. No podem reconciliar el “jo” amb aquest home Crístic, perquè **el “jo” humà és bàsicament un mite**. Hem de treure el “jo” fora de l'equació, i ho fem capint que només hi ha un home, l'home Crístic o l'home real com ens diu la Sra. Eddy a la pàgina 29 de *Ciència i Salut*. Quan has acceptat aquesta premisa, el punt de vista humà que abraça la pluralitat pot ser bandejat per il·legítim. Quan comences a nodrir la idea que només hi ha un home, comencen a passar coses engrescadores:

Primer, t'has fornit una plataforma divina per operar que bandeja la condició humana.

Segon, reconèixer que només hi ha un home li deixa tastar al pensament la singularitat de la Ment divina.

Tercer, has entès el paper del Crist com l'empremta de l'home perfecte on ens hem d'emmotllar. El mateix Jesu Crist digué “*ningú no ve al Pare si no és per mi*.” Dit altrament l'home únic perfecte és l'única realitat de l'ésser, i si vols que la Ment divina sigui la teva ment, has de bandejar la idea que l'home és una pluralitat.

Quart, capir que només hi ha un home destrueix tota oportunitat de conflicte, magnetisme animal i suggestió mental agressiva, puix aquest home, éssent singular, no es pot fer la guerra a si mateix. Allò que sembla manifestar-se com els altres, ja no és vist més com d'altres, ans com el reflex de l'home únic,

que roman en harmonia amb totes les seves reflexions.

Cinquè, totes les dèries del “jo,” del sentit personal, la importància personal, el prestigi, el lloc, l'autorealització s'esvaeixen perquè **l'home Crístic actua com l'epítom del contentament**. L'axioma de l'home únic també ens deixa capir més bé les declaracions poc clares que trobem a *Ciència i Salut*, o si més no els hi forneix un context. Per exemple, a la pàgina 29, ratlla 5, “*Els mortals només s'han de girar d'esquena al pecat i perdre de vista la seva identitat mortal per trobar el Crist, l'home real.*” Si entenem que només hi ha un home, per força perdem de vista la identitat mortal i el sentit personal. Si anem a la pàgina 336, ratlla 9 hi llegim, “*L'home immortal era i és la imatge o idea de Déu, la infinita expressió de la Ment infinita, i l'home immortal és coexistent i coetern amb aquesta Ment.*” Però heu de veure la singularitat d'aquest home perquè aquesta sentència tingui sentit. I a la pàgina 337, ratlla 7, hi diu, “*Per ser veritablement feliç, l'home s'ha d'harmonitzar amb el seu Principi, l'Amor diví; cal que el Fill estigui en harmonia amb el Pare, conforme al Crist.*” Aquest home únic és el Crist, i puix és l'únic home ha d'harmonitzar-se amb el seu creador. Un sol home no deixa lloc per la inharmonia. I a la pàgina 259: 11-14 “*La comprensió Crística de l'ésser científic i del guariment diví abasta un Principi perfecte i una idea perfecta -un Déu perfecte i un home perfecte-, com la base del pensament i de la demostració.*” Però just com només hi ha un Déu, només hi pot haver un home, i puix Déu és perfecte, l'home, la Seva imatge i semblança, ha de ser per força perfecte. A la pàgina 476:32, hi trobem “*Jesús a la Ciència hi vegé l'home perfecte, que se li féu visible allà on els mortals hi veuen un mortal pecador. En aquest home perfecte, el Salvador hi vegé la semblança mateixa de Déu, i aquesta visió justa de l'home guarí els malalts.*” L'home perfecte, l'home únic, la imatge i semblança de Déu, no deixa lloc per cap altra mena d'home. Jesús capí que només hi havia un home i que aquest home era sempre governat per Déu, malgrat les reticències humanes tocant a aquest fet.

Hi ha un guariment que m'ajudà a veure més clar que cap altre, aquest concepte de l'home únic. Una senyora em demanà que pregués pel seu marit, que havia estat mesmeritzat, deia, per una noia jove i havia marxat de casa. El què passà tot seguit em sobtà, perquè em vaig trobar dient-li que era ella la que estava mesmeritzada. Li vaig dir que puix l'home és la imatge i semblança de Déu era impossible que Déu hagués creat un home adúlter. L'home de Déu, de fet, l'únic home que hi ha, era governat per Déu i no podia

ser mesmeritzat. No li va agradar pas gaire la meua interpretació dels esdeveniments, però uns quants dies més tard, el seu home tornà a casa, demanant perdó avergonyit d'haver-se deixat mesmeritzar i admetent que havia estat un ximple.

Si examinem la condició humana o l'home humà, no ens podrem fer mai nostre la magnificència de l'home de Déu, perquè la pluralitat de la humanitat ens encantarà amb les seves complexitats, fines diferències i paradoxes, que són alhora captivadores i intrigants, però mancades de la singularitat, la puresa i el Principi de l'únic fill de Déu fet a la Seua imatge i semblança. Només aquest home singular i pur, l'home únic, és la veritat de l'Ésser.